

той, не сж тръгнаха да плячкосватъ коне, ами да освободятъ България.

Получи се известие, че изпратенитѣ възстаници съборили два желѣзнични моста, скжсали телеграфа и запалили турската кула. Други известиха, че турскитѣ стражари на гарата не си предали оржжието. Затова били убити и оржжието имъ взето.

Въ това време при Бенковски влиза стариятъ учител Йорданъ Неновъ. Той води за ржка едно 18—20 годишно момче—ученикъ.

— Български боляри и велможи — казва той сътреперливъ гласъ и туря ржка върху главата на момъка. — Това е моето скжпоценно богатство. Само него азъ мога да дамъ въ полза на милото ни отечество. Оставямъ го въ вашитѣ ржце. За каквото е годенъ, употребете го. Името му е Владимирчо.

Следъ него се наредиха още 5—6 младежи, които пожелаха съ бащинитѣ си коне да постжпятъ въ дружината на Бенковски.

Най-сетне дойдоха чужденцитѣ. Доброволно въ дружината постжпватъ всички съ конетѣ си.

Иванъ Шутичъ и жена му Мария, австриецътъ Албертъ, черногорецътъ Стефо, хърватитѣ братя Кръсто, Георги и Иванъ Неклановичи, Никола Христичъ и Сава Андреевичъ — сърби и словенци.

Бенковски ги прие. По команда всички се метнаха на конетѣ си. Войводата се приближи до свещеникъ Радуловъ, взима си сбогомъ и надвечерь сжщия день изчезна съ дружината си за бойното поле.